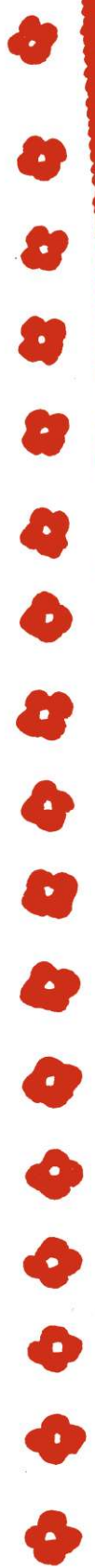

УКРАЇНСЬКІ НАРОДНІ ТРУДОВІ СПІВАНКИ

КУЮ,
КУЮ
ЧОБІТОК

МАЛЮНКИ О. ЯБЛОНСЬКОЇ

УПОРЯДУВАВ В. БОЙКО

КУЮ, КУЮ ЧОБІТОК

УКРАЇНСЬКІ
НАРОДНІ
ТРУДОВІ
СПІВАНКИ

Для дошкільного
та молодшого шкільного віку

КИЇВ «ВЕСЕЛКА» 1981

В сборник вошли известные украинские
народные песенки о труде.

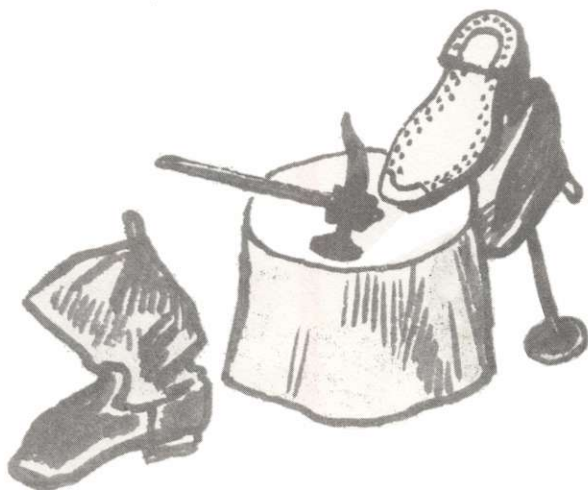
«Оті простенькі сільські байки, як дрібні корінчики, вкорінують у нашій душі любов до рідного слова, його краси, простоти і чарівної милозвучності», — писав колись великий український письменник Іван Франко. Такі ж простенькі, але сповнені чарівної краси, народні співаночки зібрано і у цій книжці. Вони прославляють труд простих працьовитих людей. І хоч часто героями дитячих співаночок є звірі або птахи, вони теж залюбки орють, косять, жнуть.

Співаночки ці виникли давно, ще тоді, коли більшість населення на Україні займалася або сільським господарством, або ремеслом. Саме тому у співанках розповідається переважно про польові роботи, про ремесла, що були колись розвинуті в українських селах: шевство, бондарство, ковальство, млинарство.

У давнину праця на багатія, на поміщика була тяжким прокляттям для народу, і це відбилось у численних піснях про панщину. Але оте прокляття не заглушило в народі поваги до труда, мрії про вільну працю, що буде не тільки засобом для існування, а й джерелом творчої радості і натхнення. Таку вільну працю опoетизовував народ у трудових співаночках і передавав їх своїм дітям і внукам — з віку у вік, з покоління в покоління.

К ую, кую чобіток,
Подай, бабо, молоток,
Не подаси молоток,
Не підкую чобіток.

Ава півники, два півники
Горох молотили,
Дві курочки-чубарочки
До млина носили.
Цап меле, цап меле,
Коза засипає,
А маленьке цапенятко
Ковші одбирає.

Одбирає, одбирає,
Потім спочиває
Та сестриці козуненьці
У скрипочку грає.

А вовчок-сірячок
З лісу виглядає,
Ухопив цапеня
Та й далі тікає.

Як схопив старий цап
Новенькі віжки,
Одібрав, залигав
Цапеня за ріжки.

Хоч вовчок обідрав
Цапові реберце,
Зате в тата з мамунею
Радуються серце.

Танцюй, танцюй,
Козуненько,
Ніженьками тут-туп!
А татуня з мамунею
Надеруть нам круп, круп.

ОРАЧІ

Ой не знала господиня, як на світі жить,
Та й найняла ведмедика за плугом ходить,
А вовчика сіренького волики гонить,
А зайчика Степанчика та перед водить,
А лисичку-корписочку обідать носить.
Як розсердивсь ведмедичок, плуга поламав,
А вовчичок сіресенький воли розігнав,
А зайчичок Степанчичок у ліс поскакав,
А лисичка-корписочка — у зелений гай,
Господиня молоденька — у великий жаль.
«Якби знала, то б найняла старенького
за плугом ходить,
А хлопчика маленького волики гонить».

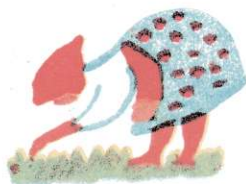

МАКІВНИЦІ

По горі льон, льон,
По долині мак, мак.
Любі наші маківниці,
Сіяти би так, так.

По горі льон, льон,
По долині мак, мак.
Любі наші маківниці,
Полоти би так, так.

А по горі льон, льон,
По долині мак, мак.
Любі наші маківниці,
Жати би так, так.

А по горі льон, льон,
По долині мак, мак.
Любі наші маківниці,
В'язати би так, так.

А по горі льон, льон,
По долині мак, мак.
Любі наші маківниці,
Теребити б так, так.

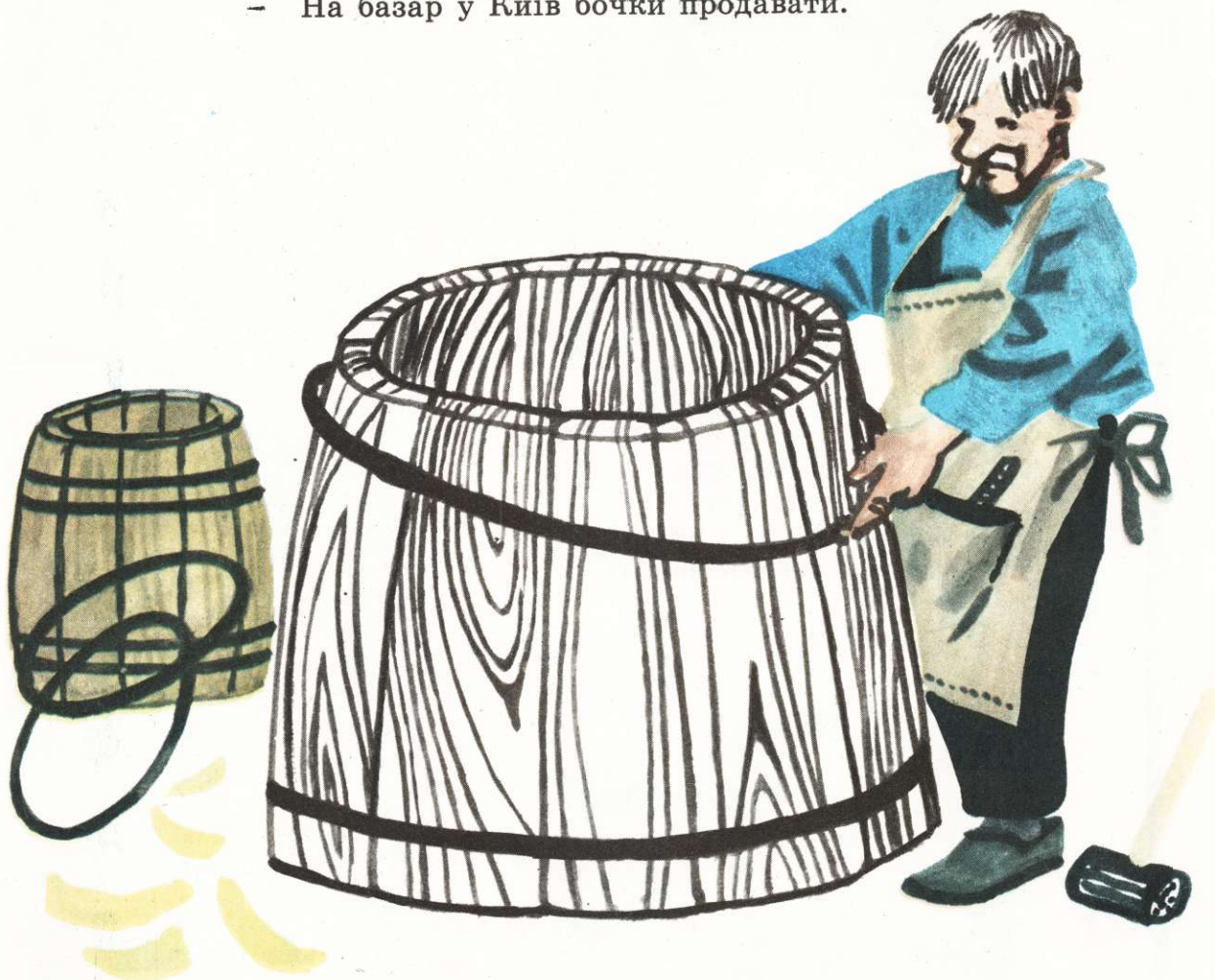

Сорока-ворона
На припичку сиділа,
Діткам кашку варила.
— Цьому дам, цьому дам,
Цьому дам і цьому дам;
А цьому не дам,
Бо цей буцман
Дров не носив,
Діжі не місив,
Хати не топив,
Діти гулять не водив...
Шугай-гай на бабину хату
Пирогів їсти.

Бондарю, бондарю, що ти робиш?
— Стружу дошку на дубову бочку.
Бондарю, бондарю, що ти робиш?
— Стружу дощечку на малі бочечки.
Бондарю, бондарю, що ти робиш?
— Стружу денця на нові відерця.
Бондарю, бондарю, що ти робиш?
— Стружу чопочки, затикають дірочки.
Бондарю, бондарю, що ти робиш?
— Дощечки збираю і бочки складаю.
Бондарю, бондарю, що ти робиш?
— Бочку збиваю, обруч набиваю.
Бондарю, бондарю, що ти робиш?
— Бочку кінчаю, води наливаю.
Бондарю, бондарю, куди їдеш, брате?
— На базар у Київ бочки продавати.

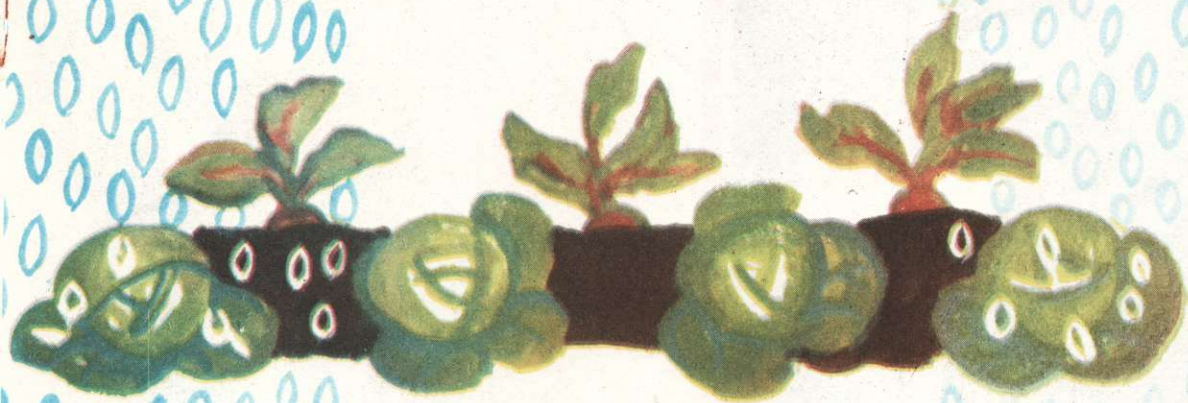

Котино, котино,
Поїдемо по сіно.
Ти будеш сіно класти
А я буду воли пасти

іди, іди, дощику,
Зварю тобі борщику
В зеленому горщику.
Цебром, відром, дійницею,
Над всякою пашницею.

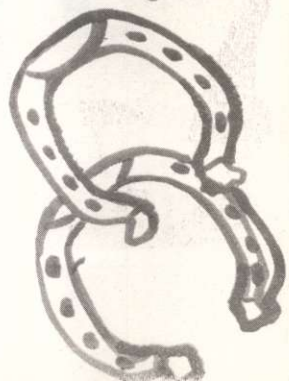

- А** ми просо сіяли, сіяли,
Ой дід ладо, сіяли, сіяли.
— А ми просо витопчем, витопчем,
Ой дід ладо, витопчем, витопчем.
— А чим же вам витоптать, витоптать?
Ой дід ладо, витоптать, витоптать?
— А ми коні випустим.
— А ми коні переймем.
— Да чим же вам перейнять?
— Ой шовковим неводом.
— А ми коні викупим.
— Ой чим же вам викупить?
— А ми дамо сто рублів.
— Не треба нам тисячі.
— А ми дамо дівчину.
— А ми дівчину візьмемо.
— Нашого полку убуде, убуде.
— Нашого — прибуде, прибуде.

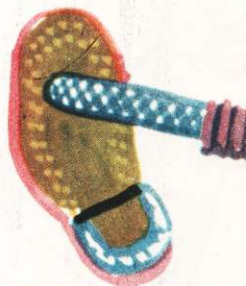
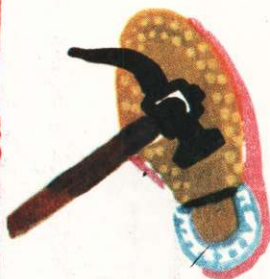
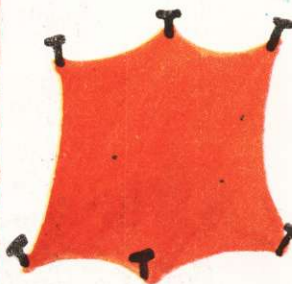
Хочеш знати, як коваль огонь роздуває?
— Ой, так, ой, так, так огонь роздуває.
Хочеш знати, як коваль залізо розпікає?
— Ой, так, ой, так, так залізо розпікає.
Хочеш знати, як коваль залізо гартує?
— Ой, так, ой, так, так залізо гартує.
Хочеш знати, як підкови коням накладають?
— Ой, так, ой, так, так підкови накладають.
Хочеш знати, як в підкови ухналі вбивають?
— Ой, так, ой, так, так ухналі вбивають.
Хочеш знати, як колеса обручем стягають?
— Ой, так, ой, так, так обручем стягають.

Ми-то, женчики, ми-то
Пожали всеїке жито,

А другії лїниві —
Стоїть жито на ниві.

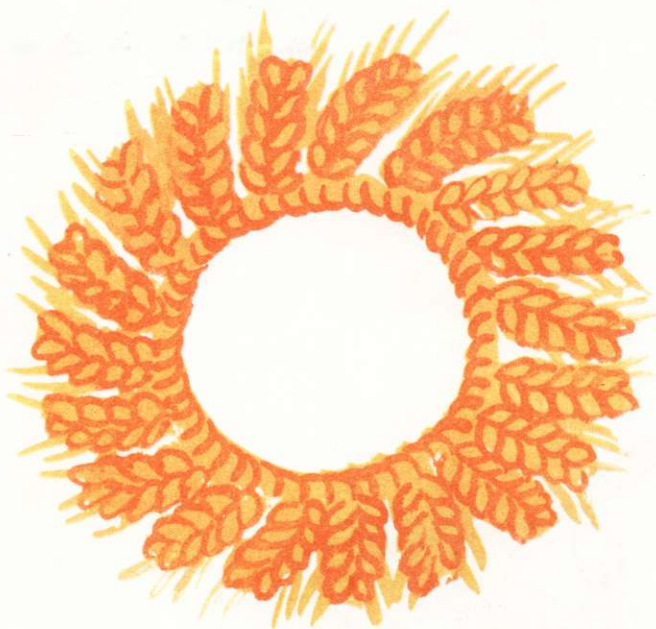

- А** чи бачив ти, як шевчик шкіру в воді мочить?
— Ой, так, брате, ой, так, так шкіру в воді мочить.
А чи бачив ти, як шевчик шкіру натягає?
— Ой, так, брате, ой, так, так шкіру натягає.
А чи бачив ти, як шевчик черевички шиє?
— Ой так, брате, ой, так, так черевички шиє.
А чи бачив ти, як шевчик гвіздки набиває?
— Ой, так, брате, ой, так, так гвіздки набиває.
А чи бачив ти, як шевчик гвіздки розчищає?
— Ой, так, брате, ой, так, так гвіздки розчищає.
А чи бачив ти, як шевчик черевички чистить?
— Ой, так, брате, ой, так, так черевички чистить.
А чи бачив ти, як шевчик у свято танцює?
— Ой, так, брате, ой, так, так у свято танцює.

Маяло житечко, маяло,
Як у полі стояло;
А тепер не буде маяти,
А буде в стодолі лежати.

Ао межі, женчики, до межі,
Бо мої пиріжечки у діжі.
До краю, женчики, до краю,
То я вам пиріжечки покраю.
Котився віночок по полю,
Просився в женчиків додому:
«Візьміте мене, женчики, з собою.
Та занесіть мене до господаря в стодолу,
Бо я вже в чистім полі набувся,
Буйного вітречку начувся,
Од ясного сонечка нагрівся,
А дрібного дощику напився;
Нехай же я у стодолі одпочину,
Поки вивезуть знов на ниву».

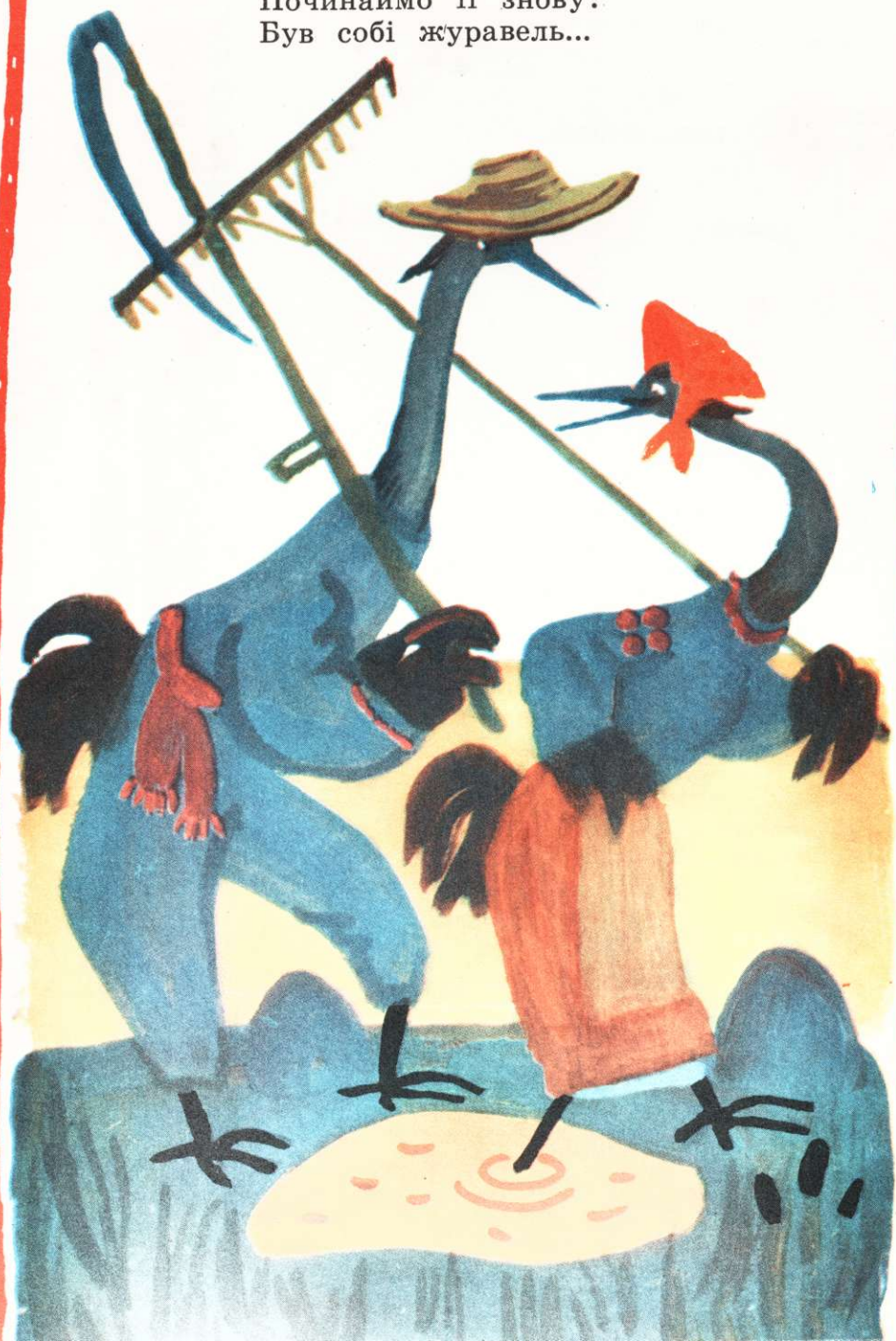
Ой виорю нивку довгесеньку
Та посю гречку гарнесеньку.
А вродила гречка,
Мала-невеличка —
Гречка!

Ізберу я женців,
Дівок та молодців,
А старії баби
Гречку в'язали.
Іздеру, ізмелю,
Галушок наварю —
Гречка!

А в нашої гречки
Чорнії вершечки,
А в нашого вівса
Русая коса.
Іздеру, ізмелю
Галушок наварю —
Гречка!

Був собі журавель
Та журавочка,
Накосила сінця
Повні ясельця.
Наша пісня гарна й нова,
Починаймо її знову:
Був собі журавель...

К96 Кую, кую чобіток: Українські народні трудові співанки. Для дошкіл. та мол. шкіл. в. (Упорядник В. Г. Бойко. Мал. О. Н. Яблонської). — К.: Веселка, 1981. — 23 с., іл.

До книжки увійшли українські народні трудові співанки.

ББК 82. 3Ук
УФ

70802—165
К М206 (04)—81 74. 82.4803010200.

КУЮ, КУЮ САПОЖОК

Украинские народные трудовые припевки

(На украинском языке)

Для дошкольного и младшего
школьного возраста

Составил Владимир Григорьевич Бойко

Рисунки Елены Нилловны Яблонской

Издательство «Веселка»,
252004, Киев-4, Васейная, 1/2

Редактор О. С. Яремійчук
Художній редактор І. І. Литвин
Технічний редактор Ф. Н. Резник
Коректор В. О. Вукша

Інформ. бланк № 2172

Здано на виробництво 27.01.81. Підписано до друку 08.06.81. Формат 80×100₁₆. Папір офс. № 1. Гарнітура шкільна. Друк офсетний. Умовн. друк. арк. 1,95. Умовн. фарб.-відб. 8,772. Обл.-вид. арк. 2,48. Тираж 400 000. Зам. № 1-52. Ціна 20 к. Видавництво «Веселка». 252004. Київ-4, Васейная, 1/2.

Книжкова фабрика «Комуніст» республіканського виробничого об'єднання «Поліграфкнига» Держкомвидав УРСР. 310012, Харків-12, Енгельса, 11.

20 к.

-35-

